

U POVODU SMRTI PROF. EMER. DR. SC. VESELINA SIMOVIĆA

Prisjećanja na neke detalje iz dugogodišnje suradnje

PRIPREMIO:
Branko Nadilo

Uspijevao je održavati disciplinu i poštovanje, a da nikad nije ni glas povisio, ponajprije zahvaljujući iznimnoj memoriji jer je pamtio svaki detalj, a toga su se svi pribojavali

Nakon smrti prof. emer. dr. sc. Veselina Simovića, čovjeka čije je djelo nesumnjivo obilježilo cjelokupno hrvatsko građevinarstvo u posljednjih nekoliko desetljeća, izgovoreno je mnogo pohvala i zahvala, vjerojatno više negoli je to dosad u trenutku oproštaja dobio bilo koji naš građevinar. No čini se da je ponešto ipak ostalo nedorečeno.

Prof. Simović je kao glavni i odgovorni urednik časopisa *Građevinar* bio stalni član Predsjedništva ondašnjega Saveza građevinskih inženjera Hrvatske (SGITH-a), a neko vrijeme (1984.-1987.) i predsjednik. Potom je bio i predsjednik jugoslavenskog saveza građevinskih inženjera i tehničara, od čega je odstupio nakon agresije na Hrvatsku. Zajedno s predsjednikom hrvatskog Saveza Brankom Bergmanom, dipl. ing. građ.,

ondašnjim ministrom vodoprivrede koji je to ostao i nakon osamostaljenja Hrvatske, uputio pismo svim savezima u Jugoslaviji da osude agresiju na Hrvatsku. Bilo je to početkom ljeta 1991. i bila je to prva hrvatska udruga koja se na taj

Detalj s doktorske promocije sadašnjih profesora Anđelića i Dvornika početkom 1973. (prof. Simović prvi s lijeva)

Detalj boravka u *Cementia Holdingu* u Salzburgu 1976. U sredini s lijeva na desno: prof. dr. sc. Otto Werner, prof. dr. sc. Milutin Anđelić i prof. dr. sc. Veselin Simović

način obratila ostalim srodnim udrugama u Jugoslaviji. Na ultimativan poziv da se opredijele protiv agresije ili da se u protivnom svaka suradnja prekida, pristiglo je vrlo malo uglavnom negativnih odgovora, ali je suradnja odmah prekinuta. Prekid je objavljen i u uvodniku *Građevinara* u kolovozu 1991., koji je tako također postao prvi hrvatski znanstveno-stručni časopis koji je agresiju izravno i bez ikakvog ostatka osudio.

Upravo je takva potpuna nedvosmislenost bila zasluga glavnog i odgovornog urednika i stalnog člana Predsjedništva HSGI-a prof. Simovića. Štoviše, nakon toga uslijedili su članci u publicističkom, ali i u znanstveno-stručnom dijelu, koji su pratili hrvatska ratna stradanja, ali i razmatrali moguće modele obnove. Te su teme bile obrađene u svakom broju

Građevinara tijekom sljedećih desetak godina, pa su zbog obilja podataka sasvim sigurno dragocjena građa nekim budućim istraživačima tih burnih povijesnih zbivanja.

Stalno je brinuo o prihodima za tiskanje časopisa i u tome je bio beskrajno dosjetljiv, a posebno je bio sretan kad je u HSGI uspio dobiti stručne ispite i popratne seminare

Glavni se urednik časopisa, osim o kadrovskim rješenjima i o oživljavanju rada temeljnih društava, stalno brinuo i o redovitim prihodima za tiskanje časopisa. U tome je bio beskrajno dosjetljiv, a bio je posebno sretan kad je uspio u HSGI smjestiti stručne ispite i popratne seminare, baš kao što je bio nesretan kada je to jednom prestalo. No prije osamostaljenja Republike Hrvatske dodatne je prihode za časopis znao priskrbiti i tiskanjem stručnih knjiga i udžbenika

Zajedničko privatno druženje članova tzv. Simovićeve grupe

koji su se izvrsno prodavali. Nakon što su udžbenike i knjige više počeli tiskati drugi nakladnici, prof. Simović pokrenuo tiskanje *Građevnih godišnjaka* s po nekoliko vrijednih i aktualnih znanstvenostručnih priloga koji su se prodavali u velikim nakladama. Štoviše, za neke su se tvrtke tiskali i primjerci s logotipima, a dijelili su se kao novogodišnji pokloni poslovnim partnerima.

Prof. Simović zaslužan i za nešto što je znatno obilježilo rad HSGI-a u posljednja dva desetljeća. Pokrenuo je 1993. *Sabor hrvatskih graditelja* s namjerom da se preko kotizacija dodatno financira redovitost *Građevinara*. Glavne su teme u početku bile vezane uz obnovu, a poslije uz pregovore i pristupanje Europskoj uniji. Bio je predsjednik Organizacijskog odbora svih Sabora održanih do 2008. godine (ukupno pet, u početku svake treće, a poslije svake četvrte godine).

Neiscrpnom energijom brinuo se o svakom detalju takvih skupova (ponekad je bilo i do 800 sudionika), od prijavljenih radova do svih organizacijskih detalja. Usput je i uređivao, temeljito kako je sve radio, i goleme zbornike radova s više od tisuću stranica.

Sabori su donosili zaista dobre prihode i samo zahvaljujući tome časopis i HSGI uspjeli su se održati tijekom 2010. i 2011. godine kada je prof. Simović teško obolio.

U prigodnim govorima i nekrolozima, koji su dijelom i ovdje objavljeni, istaknuto je kako je bio dobar poznavalac pravnih propisa i kako se, iako sveučilišni profesor, pokazao kao vrlo uspješan menadžer i rukovodilac jedne iznimno složene institucije kakva je bila Građevinski institut Zagreb. Ta je neobična tvrtka u svom sastavu imala *IGH* i ukupno četiri fakulteta u Zagrebu, Splitu, Rijeci i Osijeku te više od 1500 i isto toliko upisanih studenata svake

Prof. Simović sa suradnicima na slapovima Krke tijekom Skupštine HSGI-a u Šibeniku 2005. godine

godine. Vodio je cijeli Institut bez imalo napora i bez nervoze, a vjerojatno je jedini menadžer koji nikad nije podigao glas ni na jednog suradnika, iako je razloga za ljutnju često bilo sasvim dovoljno. Bez napora je rješavao i sve probleme koji bi iskrsnuli, neovisno o tomu jesu li znanstvene, nastavne i stručne domene ili se odnose na zaposlenike.

Uvijek sam se pitao kako je uspijevaao održati toliku disciplinu i poštovanje, a da pritom nije nikad primjenjivao "metode" suvremenih menadžera koji mahom uskraćuju i sužavaju prava suradnika i zaposlenika. Odgovor leži u iznimnoj memoriji. Naime pamtio je svaki i najmanji dogovor i toga su se svi oko njega i najviše pribojavali. Uostalom pouzdano znam da je osobno po imenu znao svakog djelatnika u Zagrebu, vjerojatno i u Hrvatskoj, a i mnoge studente i to ne samo u Zagrebu. Kada nešto niste znali i kada se niste mogli nikako sjetiti, jedino je rješenje bilo pitati prof. Simovića. Ako i on nije znao, tada više nije bilo nikakve pomoći. Gotovo da je neko vrijeme, barem za hrvatsko građevinarstvo, imao ulogu svojevrznog *Googlea*.

Kao anegdota se pričalo kako je spoznao računovodstvo, a istinitost mi

Druženje s kolegama na *Danima ovlaštenih inženjera* u Opatiji 2007. godine

je i osobno potvrdio. Naime, kao predsjednik Instituta često je pokušavao neke probleme rješavati s ondašnjom šeficom računovodstva. Kada bi nešto zatražio da se napravi, obično bi se kao prepreka pojavio neki propis koji to ne dopušta. Vjerojatno je to bilo točno, ali su time neki iz računovodstva znali

(znaju i danas) manipulirati i tako dokazivali svoju moć. Kada ga je konačno iznerviralo to da se jednom ista radnja može, a drugi put ne može obaviti, dobio je sveučilišni udžbenik iz računovodstva pa ga preko slobodnog petka i vikenda temeljito proučio. I dakako sve shvatio, ali i zapamtio. Sada više nije bilo nikakvih problema jer je znao kako bilo koju transakciju obaviti i knjižiti. I do kraja je ostao računovodstveni stručnjak jer je sa zanimanjem pratio i u međuvremenu donesene propise. Osobno sam svjedočio da je u nekim problemima znao savjetovati i profesionalne računovođe.

Iznerviran proturječnostima jednom je preko vikenda temeljito proučio sveučilišni udžbenik iz računovodstva pa je potom znao savjetovati i profesionalne računovođe

Prof. Simović za radnim stolom u svojoj sobi na Građevinskom fakultetu u Zagrebu

Aga je njegov nadimak još iz djetinjstva i često su ga koristili svi njegovi stariji prijatelji i znanci. Mnogi i danas smatraju da je nastao zbog njegove očite li-

derske uloge koja mu je gotovo prirodno pripadala. Štoviše, kako je Građevinski institut imao hotel u Begovom Razdolju (i danas je u vlasništvu Građevinskog fakulteta), inače naselju s najvišom nadmorskom visinom u Hrvatskoj, često se znalo lakonski reći: "Aga iz Begova Razdolja". No naziv potječe iz najranijega djetinjstva kada ga je stekao kao najmlađi od četvero braće jer je gugutao "ga, ga" i tako postao Aga, a to je i objavljeno u jednom *Glasniku AMCA-FA*. Bilo je to još u Kruševicama gdje mu je otac bio učitelj, ali je vrlo rano umro pa ih je majka sve podigla i odgojila.

Njegov nadimak Aga nije nastao zbog urođenog liderstva već potječe iz najranijega djetinjstva kada je stalno gugutao "ga, ga"

Također treba posebno istaknuto i koliko je dobro poznao hrvatski književni jezik na čijoj je čistoći oduvijek inzistirao, i prije hrvatske neovisnosti. Pazio je na svaki izraz, a kako se s problemima zbog *Građevinara* svakodnevno susretao, znao bi i sam posegnuti i za rječnikom i pravopisom. Često je raspravljao s lektorima kako bi razjasnio neku jezičnu dvojbu. S obzirom na njegovo besprijekorno pamćenje, nerijetko su ga i lektori pitati za savjet, posebno kada se radilo o nekim stručnim pojmovima. Pomalo anegdotski zvuči kako smo rješavali sumnje oko nekih izraza i kako smo određivali što izravno pripada hrvatskom jezičnom korpusu. Kada bi prof. Simović rekao "tu sam riječ prvi put čuo kad sam do-

Zjednički snimak prof. Simovića sa sinom Radovanom i snahom Marizom

šao u Zagreb", tada smo bili sigurni da je "naša". Stoga nije točno reći da je, "iako Crnogorac, izvrsno poznao hrvatski jezik", točnije bi bilo reći da ga je dobro poznao zato što je bio Crnogorac. Poznavanje jezika pomoglo mu je i u izradi kapitalnog djela za jednu tehničku struku – *Leksikona građevinarstva*. S tim su njegovim pothvatom, vjerujem potpuno nestali prigodno "izmišljeni" izrazi, poput "zauzdanih mostova" primjerice, za koje mnogi nisu znali na što se odnose. U tom je djelu iz 2002., u izdanju *Masmedije*, na 1092 stranice obuhvaćeno 4285 natuknica i 206 životopisa, a svi su pojmovi prevedeni na engleski i njemački jezik, a na kraju su i englesko-hrvatski i njemačko-hrvatski rječnici. U izradi *Leksiko-*

na sudjelovala su 63 autora, urednika i suradnika, najviše sa zagrebačkoga Građevinskog fakulteta. Od brojnih njegovih izdavačkih pothvata svakako valja istaknuti i prvo hrvatsko izdanje kapitalnog djela Ernsta Neuferta *Elementi arhitektonskog projektiranja*, djela koje je preveo prof. dr. sc. Andrija Prager, a stručno uredio i redigirao prof. dr. sc. Veselin Simović. Svoje crnogorsko podrijetlo nikad nije skrivao niti zatajivao, ali je pritom iznimno cijenio i uvažavao svoje hrvatsko državljanstvo. Bio je u cijelosti najlojalniji hrvatski građanin i uzor kako se u nekoj sredini treba ponašati netko tko ne pripada većinskom narodu. To mu je uostalom priskrbilo i opće poštovanje – i u hrvatskoj i u crnogorskoj sredini.